

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/33/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119397995
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6119397995.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu S. B. J. so sídlom C. F. XA, XXX XX T., O.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanému H. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XXXX/XXX, XXX XX J., o zaplatenie 5.431,30 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 6Csp/93/2020-129 zo dňa 04. mája 2021, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi 4 318,03 eur, spolu s úrokom z omeškania z dlžnej sumy ročne od 6.2.2019 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

Priznáva žalobcovi vo vzťahu k žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 59% z celkových trov s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 565, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorých sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu ako banka a žalovaný ako dlžník uzatvorili dňa XX.XX.XXXX zmluvu o spotrebiteľskom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 5.000,- Eur. Právny predchodca žalobcu vyzval upozornením - výzvou žalovaného na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 25.09.2017 a upozornil ho na možnosť predčasného splatenia úveru. Výzvou na úhradu dlžnej sumy zo dňa 23.10.2017 vyhlásil pohľadávku za splatnú v celom rozsahu ku dňu 23.10.2017. Dlžná suma pozostávala z istiny a poplatkov za upomienky.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že uzatvorená zmluva je zmluvnou spotrebiteľskou. Po preskúmaní zmluvy zistil, že v nej absentujú obligatórne náležitosti, a to: RPMN, celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, predpoklady použité na výpočet RPMN, údaj o adrese predávajúceho, doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti. Vzhľadom na uvedené sa zmluva považuje za bezúročnú a bez poplatkov, preto priznal žalobcovi rozdiel medzi tým, čo žalovaný od neho dostal a tým, čo už uhradil, t.j. 5.000,- Eur mínus 681,97 Eur, čo predstavuje sumu vo výške 4.318,03 Eur. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Tým, že žalovaný neuhradil dlžnú sumu riadne a včas dostal sa do omeškania s plnením dlhu, preto žalobcovi vznikol aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania. Z uvedeného dôvodu zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5% ročne z priznanej sumy, a to od 06.02.2019, teda odo dňa nasledujúceho po vykonaní poslednej splátky do zaplatenia.

5. O trovách konania rozhodol tak, že úspech žalobcu v konaní predstavuje 79,50% a úspech žalovaného predstavuje 20,50%, preto vzhľadom na pomer úspechu v konaní priznal úspešnejšiemu žalobcovi nárok na náhradu pomernej časti trov konania v rozsahu 59% (79,50% - 20,50%). O výške trov konania rozhodne súdu samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to voči výroku II. a III.. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). K záveru o absencii predpokladov pre výpočet RPMN uviedol, že s právnou argumentáciou súdu sa nestotožňuje, pričom počas celého konania vo svojich vyjadreniach vyvrátil prezentovanú argumentáciu, ktorú nemožno vyvodiť zo žiadneho zákonného ustanovenia, preto možno považovať rozhodnutie súdu za arbitrárne a nezákonné. Namietal, že konajúci súd sa s jeho právnou argumentáciou vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal, preto jeho rozhodnutie možno považovať za nepreskúmateľné. Uviedol, že nesúhlasí s interpretáciou, podľa ktorej má byť do zmluvy včlenený zložitý matematický vzorec pre výpočet RPMN. Mal za to, že definícia predpokladov RPMN uvedená v zmluve je dostačujúca, pričom poukázal aj na rozhodnutia Okresného súdu Trenčín a Najvyššieho súdu SR v tomto smere, ako aj na odlišné stanovisko ústavného sudcu JUDr. Milana L'álíka. Pokiaľ ide o uvedenie adresy veriteľa na uplatnenie reklamácie tak poukázal na to, že jeho adresa je uvedená v zmluve v čl. 1 bode A) a zároveň poukázal aj na čl. 2 Reklamačného poriadku, kde sa uvádzajú miesta, kde môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu, z čoho vyplýva, že reklamácia podaná priamo na adrese sídla žalobcu uvedenej priamo v zmluve je adresou, na ktorej prijíma reklamácie. K absencii údajov o dobe trvania zmluvy uviedol, že v zmluve je uvedený dátum jej podpisu, splatnosť prvej mesačnej splátky, dátum konečnej splatnosti a z týchto údajov mohol žalovaný jednoduchým matematickým prepočtom zistiť dobu trvania zmluvy. Navyše poukázal aj na to, že v časti 2 bod 2.2 zmluvy sa uvádza informácia o dobe trvania zmluvy, preto tvrdenie súdu o absencii tohto údajov je nedôvodné. Vzhľadom na uvedené odôvodnenie žiadal súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vrátil na nové prejednanie alebo aby ho zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie a zaviazá žalovaného na náhradu trov aj odvolacieho konania v rozsahu 100%.

7. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym

právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

12. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t.j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.. Zároveň tiež nie je možné prehliadnúť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

13. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

14. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

15. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy

konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

16. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) v ust. § 9 ods. 2 presne definoval, aké náležitosti, okrem všeobecných, musia spotrebiteľské zmluvy obsahovať. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že povinnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy bolo okrem iného aj uvedenie doby trvania zmluvy.

17. V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ je údaj o dobe trvania zmluvy jeden z dôležitých obligatórnych náležitostí spotrebiteľských zmlúv, ktorého absencia je postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Vzhľadom na to, že ZoSÚ nepostihuje sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti absenciu alebo nesprávne uvedenie ktorejkoľvek obligatórnej náležitosti vymedzenej v § 9 ods. 2 ZoSÚ, ale len taxatívne vymedzených náležitostí (viď § 11 ZoSÚ) možno mať za to, že doba trvania zmluvy patrí medzi jeden z najdôležitejších obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy. Odvolací súd poukazuje na to, že gramatickým výkladom § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ možno dospieť k záveru, že je potrebné rozlišovať medzi pojmom „doba trvania zmluvy“ a pojmom „termín konečnej splatnosti úveru“. Pojem „doba trvania zmluvy“ je potrebné vykladať ako dobu, na ktorú je zmluva uzatvorená, pričom môže ísť o dobu neurčitú alebo o dobu, ktorá je totožná s dobou na ktorú sa uzatvára napr. zmluva o bežnom účte. Uvedený pojem tak nemožno stotožniť s dobou čerpania, resp. aktuálneho čerpania konkrétneho úveru. V predmetnom prípade bola zmluva medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným uzatvorená na dobu určitú, a to až do úplného vysporiadania všetkých vzťahov, ktoré vznikli na základe alebo v súvislosti s úverom. Uvedenú formuláciu však ani podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za splnenie si povinnosti vyplývajúcej z § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, pretože z neho jasne a zrozumiteľne nevyplýva presne do kedy, resp. do ktorého okamihu uzatvorená zmluva má trvať. Stanovenie doby trvania zmluvy ako jednej z obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy totiž vyžaduje presné a jasné vymedzenie informácie. Rovnako nepostačuje, ak je spotrebiteľ povinný si odvodzovať takýto údaj alebo informáciu z iných ustanovení zmluvy. Z uvedeného dôvodu preto nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobcu v podanom odvolaní, že uvedený údaj si mohol žalovaný zistiť, resp. odvodiť napríklad z dátumu ku ktorému mal uhrádzať mesačné splátky, počtu splátok, či termínu konečnej splatnosti. Počet a výška splátok úveru predstavovali v čase uzatvorenia zmluvy samostatné zmluvné náležitosti, ktorú súčasne nemožno stotožňovať s chýbajúcim, resp. neurčito a nejasne uvedeným údajom o dobe trvania zmluvy.

18. Vo vzťahu k vyššiemu má odvolací súd za to, že už samotné neuvedenie, resp. nejasné a nezrozumiteľné uvedenie doby trvania zmluvy spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, a preto sa nebolo potrebné ďalej zaoberať ani ostatnými dôvodmi bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru zistenými súdom prvej inštancie, s ktorými žalobca v podanom odvolaní nesúhlasil.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené tak žalovaný bol povinný vrátiť žalobcovi len istinu im poskytnutého úveru, t.j. sumu 5.000,- Eur (sumu, ktorá mu bola reálne poskytnutá). Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalovaný právnemu predchodcovi žalobcu reálne uhradili sumu 681,97 Eur, preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď zamietol žalobu nad rozdiel uvedených súm.

20. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

21. Na základe vyššie uvedeného potom odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s stanovením § 262 ods. 2 C.s.p. tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, ktorej však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnila. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že

stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).